

— Азъ чуждо на готово не ямъ, — рекълъ най-малкиятъ юнакъ. — Ще си хапна каквото си нося въ торбата.

И той извадилъ хлѣбъ и сирене. Почналъ да обѣдва.

Другитъ се наядли юнашки отъ софрата.

Като се нахранили, най-големиятъ рекълъ:

— Хайде да прекараме нѣколко деня въ тоя дворецъ. Денемъ единъ отъ насъ що го пази, а другитъ ще търсятъ царскитъ дъщери въ тая гора. Нѣщо ми казва, че тѣ сж тука и ще ги намѣримъ.

Както рекълъ тоя юнакъ, така направили. Оставили него да пази двореца, а другитъ двама тръгнали изъ гората да търсятъ царскитъ дъщери.

Като останалъ самъ въ двореца, юнакътъ задрѣмалъ. По едно време сътиль, че нѣкой го дърпа за ржката. Отворилъ очи. Предъ него стояло малко човѣче.

— Кой изяде яденето на моитъ хора? — попитало то.

— Който е билъ гладень, — отговорилъ юнакътъ.

— Но тѣ сж работили безъ почивка. Какво ще ядатъ?

— Бой ще ядатъ, ако не се разбератъ!

— Така ли? Ще видимъ кой ще яде бой!

И човѣчето подсвирнало съ една свирчица.

Стаята се изпълнила съ малки човѣчета.

— Юнаци! — рекло човѣчето, — тоя неканень гостъ излапалъ всичкото ви ядене. Пъкъ ви заплашва съ бой на това отгоре. Опитайте си силитъ!

Втурнали се отъ всички страни малки човѣчета. Заудряли съ дълги прѣчки. Натупали юнака. Хапнали каквото останало на трапезата. Подсвирналъ пакъ главатарътъ, и всички станали невидими.

Дошли си другитъ юнаци. Ала тѣхниятъ побратимъ нищо не имъ казалъ. Срамъ го било да каже, че го набили такива малки човѣчета.

На другия денъ останалъ вториятъ юнакъ да пази двореца. Къмъ обѣдъ той излъзълъ да се поразходи. Като се върналъ, трапезата била пакъ сложена. Наялъ се юнашки и безъ да съти задрѣмалъ.

Събудило го малкото човѣче. Рекло му:

— Защо изяде гостбитъ на моитъ хора? Тѣ отъ тъмни зори работятъ. Като се върнатъ, съ какво ще се нахранятъ? Какъ ще се разправяшъ съ тѣхъ?